

1913. június 22-én született Szombathelyen, gyermekéveit Pápán és Csöngén töltötte. Gimnáziumi tanulmányait Szombathelyen, Győrben és Sopronban végezte. Első novelláját a szombathelyi Hír című újság közölte, a Pesti Hírlapban 1929-ben jelentek meg versei.

1932-ben már a Nyugatban is publikált, Babits és Kosztolányi személyes ismerőse volt.

1933 és 1938 között, többszöri megszakítással, Pécssett volt egyetemi hallgató.

1934 és 1938 között három kötetet adott ki. Két alkalommal a Baumgarten alapítvány jutalmazottja volt.

1939-ben doktorált Halasy Nagy Józsefnél. Disszertációjának címe: A vers születése.

1942-ben gyakornok volt az Egyetemi Könyvtárban és a Széchényi Könyvtárban, 1944-ben pedig a pécsi Városi Könyvtárban dolgozott.

1944 végén és 1945 elején Csöngén, a szüleivel vészelte át a háborús eseményeket.

1946 és 1947 között az Elysium, valamint a Fogak tornáca című köteteivel a kritika keresztúzába került.

1947-ben feleségül vette Károlyi Amy költőnőt. Állami ösztöndíjjal Rómában töltöttek egy évet.

1948 és 1951 között a Magyar Tudományos Akadémia Könyvtárában dolgozott.

1951-től fordításokból élt, saját műveit nem publikálhatta.

1956-ban A hallgatás tornya című kötetével tért vissza az irodalmi életbe.

1964-ben előbb Párizsban, majd itthon is kiadták a Tűzkút sok vitát kiváltó kötetét.

1968-ban megjelent a Merülő Saturnus című kötete.

1970-ben Kossuth-díjjal tüntették ki. Ez évben jelent meg az életművet összegző Egybegyűjtött írások a költő szerkesztésében, és nagyszerű verses regénye, a Psyché.

1977-ben készült el Három veréb hat szemmel című szöveggyűjteménye, amelyben a magyar költészet elfeledett értékeit tárta fel. Életében megjelent utolsó kötetei a Posta messziről és a Kútbanéző.

1989. január 22-én hunyt el hosszú betegség után.

Forrás: OSZK

Kevesen tudják, hogy jeles költőnk Sopronban érettségizett, a mai Széchenyi István Gimnázium falai között, sok buktatóval és nehézséggel teli iskolai évek után... Kézirattárunkban őrizzük a levelet, amelyet Weöres Sándor egykori múzeumigazgatónkhoz, Csatkai Endréhez írt iskolás éveiről, az alábbiakban ezt adjuk közre.

„Kedves Endre Bátyám,

köszönöm szíves leveledet, nem találkoztunk még, de munkáinkból 20-30 éve ismerjük egymást, Takács Jenő, Jékely Zoli most jártak nálam, szeretettel emlegettek Téged.

Való igaz, Sopronban érettségiztem, reáliskolában, Lauringer Ernő igazgató keze alatt. nagyon

kacsaringós diákpályám volt Szégyellem, nem szívesen beszélek róla, de mégis megpróbálom.

Szüleim Csöngén, Celldömölk közelében éltek és gazdálkodtak, és engem egyetlen gyermeküket, 1923 őszén a szombathelyi reáliskolába írtak magántanulónak. Az alsó négy osztályt magánúton, a világtól elzárva, eleinte kitűnő, később jeles eredménnyel végeztem, édesanyám tanított.

Ötödik osztályba rendes tanulónak küldtek Szombathelyre, fogalmam se volt a sokféle diák-szertelenségről és épp ezért nyakig belemerültem. Ötödik osztályban majdnem megbuktam, a hatodikat el se tudtam végezni. Osztályismétlésre a győri reálba írtak, itt nagynehezen lettem a hatodikat és hetediket, aztán Győrben is kikopott a becsületem. A nyolcadikat megint magánúton, Sopronban végeztem, ott is érettségiztem jó eredménnyel. aztán Pécsre kerültem egyetemre, előbb jog, utána bölcsész fakultásra. Ez diákpályám hiteles és szomorú vázlata.

Szeretett bátyád, Csatkai József, a szombathelyi reálban kémia és természetrajz tanárom volt. Sokat foglalkozott velem barátilag a lakásán is, nemcsak az iskolában. Mikor kezdtem rakoncátlan lenni, a többi kölykön rosszaságban túltéve: szinte emberfölötti türelemmel próbálta bennem helyreállítani a megbomlott egyensúlyt, de hát a kamaszkor váratlan és irracionális tébolyával ő se tudott szembeszállni. Félszeg ember volt és a diákcsínyek eléggé tehetetlen s gyakori céltáblája; szinte versenyben kínoztuk, teljes és védtelen jószándéka még csak növelte csúfolódó-kedvünket. Végtére, ha nem is haragudott meg - erre alkatilag képtelen volt – mégis elkedvetlenedett, abbahagyta Ido-világnyelv leckéit, és a tananyagot fantasztikus irányba hajlító bizarr meséit. Szomorú, hogy már nem kérhetek tőle bocsánatot, és nem köszönhetem meg a rám pazarolt időt és energiát.

- Még azt is megemlítem, hogy néhány 14-15 éves kori versemet megzenésítette; tudós és művész volt egyszerre, írt, rajzolt, muzsikált, élni nem is volt ideje.

Emresz Karcsit szeretettel üdvözlöm. Addig is, amíg találkozunk – 4-5 évenként megfordulok Sopronban és jól ismerem – köszönettel és szeretettel köszöntlek,

Weöres Sanyi.

Bpest, 1966. aug. 22."

Soproni Múzeum